

Sygn. akt XI W 1623/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 marca 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Bazyluk

Protokółant: M. K., M. B., K. K. (1), A. U.

w obecności oskarżyciela publicznego -----

po rozpoznaniu w dniach 21 sierpnia, 13 października, 17 Listopada 2014 r. , 23 stycznia i 3 marca 2015 roku w W.

sprawy przeciwko **L. F.**

synowi Z. i B.

urodzonemu dnia (...) w M.

obwinionemu o to, że:

w dniu 20.05.2013 roku około godz. 14.55 w W. na skrzyżowaniu ulic (...) kierując rowerem na oznaczonej ścieżce rowerowej nie zachował należytej ostrożności powodując zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że uderzył w stojący przed przejściem dla pieszych samochód marki V. (...) nr rej. (...) na szkodę I. K.

to jest o wykroczenie z art. 86§1 kw

orzeka

I obwinionego **L. F.** uznaje za winnego tego, że w dniu 20.05.2013 roku około godz. 14.55 w W. na skrzyżowaniu ulic (...) kierując rowerem na drodze dla rowerów nie zachował szczególnej ostrożności podczas zbliżania się do skrzyżowania , w szczególności nie zmniejszył prędkości jazdy , czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że uderzył w stojący przed przejściem dla pieszych samochód marki V. (...) nr rej. (...) na szkodę I. K., , co stanowi wykroczenie z art. 86§1 kw i za to na podstawie art. 86§1 kw w z zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierza obwinionemu karę grzywny w wysokości 500 (pięćset) złotych;

II na podstawie art. 118 kpw, 627kpk, 624§1 kpk w zw. z art. 119 kpw, zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę w wysokości (...),05 (tysiąc dwieście jeden złotych 05/100) złotych z tytułu kosztów sądowych, w tym 50 (pięćdziesiąt) złotych z tytułu opłaty, w pozostałej części zwalnia go od ponoszenia tych kosztów, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt XI W 1623/14

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 maja 2013 r. około godz. 14:55 w W. I. K. prowadził samochód marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Poruszał się on prawym pasem ulicy (...) od strony Centrum w kierunku ulicy (...) i skręcił w prawo - w ulicę (...). Kierowca przejechał przez przecinającą ulicę (...) przejazd dla rowerzystów. Następnie zatrzymał pojazd przed

przejściem dla pieszych - aby ustąpić pierwszeństwa pieszym przechodzącym przez to przejście. W tym samym czasie Ł. F. jechał rowerem górskim marki J. (...). Poruszał się drogą rowerową biegnącą wzdłuż ulicy (...) jadąc od strony Placu (...) w kierunku Centrum. Rowerzysta, mając zielone światło, wjechał na przejazd dla rowerzystów przecinający ulicę (...) i uderzył w lewą tylną część stojącego na przejeździe dla rowerzystów samochodu V.. W wyniku uderzenia rowerzysta przeleciał nad samochodem V. i upadł w okolicach krawężnika po prawej stronie tego samochodu.

Podczas zdarzenia Ł. F. doznał uszczerbku na zdrowiu w postaci naruszenia czynności narządu ciała innego niż określone w art. 156 § 1 kk i trwającego powyżej 7 dni w rozumieniu art. 157 § 1 kk.

W wyniku zdarzenia w samochodzie marki V. powstało zarysowanie powłoki lakierniczej zderzaka tylnego z lewej strony oraz otarcie powłoki lakierniczej na klapie bagażnika w części lewej. W rowerze powstało odkształcenie felgi koła przedniego oraz wyrwanie mocowania błotnika przedniego.

Warunki drogowe w czasie zdarzenia były dobre – zdarzenie miało miejsce w porze dziennej przy dobrej widoczności i suchej jezdni.

W chwili zdarzenia Ł. F. i I. K. byli trzeźwi.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody: częściowo wyjaśnienia obwinionego Ł. F. (k. 86, 103-104, 107, 147, 174), zeznania świadków I. K. (k.104-105, 47v-48, 53-53v), K. K. (2) (k. 106, 50v-51, 55v-56), D. G. (k. 113-114, 45v-46, 57v-58), pisemną opinię biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego (k. 120-135) oraz uzupełniającą opinię pisemną (k. 166-170), opinię sądowo-lekarską (k. 49), protokoły z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym (k. 35-36, 37, 38), protokoły oględzin pojazdów (k. 41-42, 43), protokoły oględzin miejsca wypadku drogowego (k. 39-40), szkic miejsca wypadku drogowego (k. 34), zawiadomienie o popełnieniu wykroczenia (k. 1-4), notatki urzędowe (k. 31-32, 33, 44).

Obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśniał, iż kiedy wjechał na skrzyżowanie ulic (...) samochód V. wymusił pierwszeństwo przejazdu i zjechał mu drogę. Przed wjazdem na jezdnię obwiniony nie zatrzymał się, ponieważ miał zielone światło. Wyjaśnił ponadto, iż samochód V. wjechał nagle na skrzyżowanie. Obwiniony próbował hamować, ale to nie pomogło uniknąć zderzenia. Wskazał także, że samochód V. w momencie uderzenia znajdował się w ruchu. Obwiniony dodał, iż w wyniku zdarzenia doznał złamania lewej ręki oraz rany na czole. Spędził w szpitalu około trzy dni.

Obwiniony nie był wcześniej karany (karta karna - k. 7, oświadczenie obwinionego - k. 85).

Sąd zważył, co następuje:

Oceniając materiał dowodowy w niniejszej sprawie Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego w zasadniczej ich części opisującej przebieg wydarzenia, bowiem uznał je za nieprawdopodobne z punktu widzenia logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia obwinionego jedynie w zakresie, w jakim opisuje on fakt jechania rowerem w dniu i miejscu zdarzenia oraz fakt nastąpienia kolizji z samochodem V.. W ocenie Sądu, wyjaśnienia Ł. F. w pozostałym zakresie nie zasługują na wiarę, także z tego względu, że nie znajdują potwierdzenia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, w szczególności zaś w postaci zeznań świadków I. K., K. K. (2) i D. G., oraz w wydanej na potrzeby przedmiotowego postępowania opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego P. H..

Sąd za wiarygodne w przeważającej części uznał zeznania I. K., K. K. (2) i D. G.. Świadczenie ci obrazowo i konsekwentnie opisali okoliczności całego zdarzenia. Wynikowo i spójnie przedstawili przebieg i przyczyny kolizji. Ich zeznania są spójne, korelują ze sobą i dlatego przedstawiają dla Sądu dość obiektywne odzwierciedlenie całego zajścia. Ponadto żaden dowód nie podważa w sposób nie budzący wątpliwości prawdziwości wskazanych wyżej świadków.

Świadek I. K. dokładnie opisał przebieg zdarzenia. Zeznał, iż swoim samochodem skręcił z ulicy (...) w ulicę (...). Następnie przed przejazdem dla rowerzystów zatrzymał się. Po upewnieniu się, że nie nadjeżdża żaden rowerzysta,

przejechał przez ten przejazd. Następnie zatrzymał się przed przejściem dla pieszych celem ustąpienia pierwszeństwa przechodzącym pieszym. Gdy ruszył, w lewy bok jego samochodu uderzył rowerzysta. Świadek K. K. (2) przedstawiła zbieżną z zeznaniami I. K. wersję zdarzenia. Zeznała w szczególności, iż kierowca V. zatrzymał się najpierw przed przejazdem dla rowerzystów, a później przed przejściem dla pieszych.

Świadek D. G. zeznał, że przed zdarzeniem samochód V. poruszał się z małą prędkością. W szczególności, samochód ten nie wjechał na skrzyżowanie nagle. Rowerzysta natomiast, zdaniem świadka, poruszał się szybko.

Sąd za wiarygodne uznał zeznania świadków I. K. i K. K. (2), iż w momencie wjeżdżania na przejazd dla rowerzystów obwinionego nie było w bezpośredniej okolicy tego przejazdu. Nie można też było przewidzieć jego nadjechania. Z powyższymi zeznaniami korespondują bowiem zeznania świadka D. G., zgodnie z którymi rowerzysta poruszał się szybko. W związku z powyższym, prawdopodobnym jest, że w chwili gdy V. wjeżdżał na przejazd dla rowerzystów, obwiniony nie znajdował się jeszcze bezpośrednio przed tym przejazdem.

Kluczowe znaczenie dla odpowiedzialności obwinionego w zakresie zarzucanego mu czynu z art. 86 § 1 kw miała opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego P. H.. Biegły uznał, że na podstawie zebranego materiału dowodowego nie sposób jednoznacznie wskazać, że pokrzywdzony I. K. naruszył taktykę i technikę jazdy. Jednak w ocenie biegłego materiał dowodowy pozwala na przyjęcie, że obwiniony podczas zdarzenia nie zachował szczególnej ostrożności. Zgodnie z opinią biegłego, obwiniony nie analizował sytuacji w jego bezpośrednim otoczeniu oraz uznał, że zbliżając się do ulicy (...) nie musi hamować. Ponadto, biegły wskazał, że rower obwinionego miał niesprawne przednie hamulce. Według biegłego, starcie elementu hamującego nie mogło nastąpić w wyniku zdarzenia. Element ten był mocno eksploatowany i wymagał wymiany na długo przed zaistnieniem zdarzenia.

Sąd ocenił sporządzoną przez biegłego sądowego P. H. opinię, jako jasną, zupełną, rzetelną i w pełni wiarygodną. Sąd w pełni podzielił przy tym wnioski w niej zawarte. W ocenie Sądu ostateczne wnioski biegłego są wewnętrznie spójne i w pełni przekonujące. Istotne jest, że przedmiotowa opinia została sporządzona przez osobę bezstronną, niezainteresowaną w orzeczeniu korzystnym dla którejkolwiek ze stron, dzięki czemu ma walor obiektywności. Należy przy tym podkreślić, że opinia ta została sporządzona przez biegłego dysponującego doświadczeniem i wiedzą z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego pozwalającą w sposób bezsporny na ustalenie okoliczności całego zdarzenia.

Należy zaznaczyć, że powoływana wyżej opinia biegłego sądowego P. H. pełniła kluczową rolę przy ustalaniu przez Sąd przebiegu rozpatrywanego zdarzenia. Potwierdza ona bowiem wersję zajścia będącego przedmiotem niniejszego postępowania przedstawioną przez świadków I. K., K. K. (2) i D. G..

Mając powyższe oceny na względzie Sąd uznał, że wyjaśnienia obwinionego Ł. F. w zakresie, w jakim opisał on sam przebieg zdarzenia i jego przyczyny nie zasługują na wiarę. W szczególności Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego, zgodnie z którymi samochód V. wjechał nagle na skrzyżowanie i nie zatrzymał się ani przed przejazdem dla rowerzystów, ani przed przejściem dla pieszych. Taki przebieg zdarzenia jest niewiarygodny, ponieważ musiałoby dojść wtedy do potrącenia pieszych, którzy przechodzili w tym czasie przez przejście dla pieszych. Wyjaśnieniom obwinionego przeczą także zeznania świadka D. G., który zeznał, iż samochód V. poruszał się z małą prędkością – to znaczy z taką, z jaką powinien poruszać się skręcający samochód.

Sąd dał wiarę dowodom z dokumentów ujawnionych na rozprawie w postaci protokołu z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym (k. 35-36, 37, 38), protokołu oględzin pojazdów (k. 41-42, 43), protokołu oględzin miejsca wypadku drogowego (k. 39-40), szkicu miejsca wypadku drogowego (k. 34), zawiadomienia o popełnieniu wykroczenia (k. 1-4) oraz notatek urzędowych (k. 31-32, 33, 44). Wskazane wyżej dowody nie zostały zakwestionowane przez którąkolwiek ze stron, a ich treść nie budzi żadnej wątpliwości. Z tych względów, Sąd przyznał im walor wiarygodności.

Ł. F. został obwiniony o to, że w dniu 20 maja 2013 roku około godziny 14.55 w W. na skrzyżowaniu ulic (...) kierując rowerem na oznaczonej ścieżce rowerowej nie zachował należytej ostrożności powodując zagrożenie bezpieczeństwa w

ruchu drogowym w ten sposób, że uderzył w stojący przed przejściem dla pieszych samochód marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) na szkodę I. K., tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 kw.

Stosownie do treści art. 86 § 1 kw popełnia wykroczenie, kto nie zachowując należytej ostrożności, powoduje zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. z 2005 roku, nr 108, poz. 908 ze zm.) uczestnik ruchu i inna osoba znajdująca się na drodze są obowiązani zachować ostrożność albo gdy ustawa tego wymaga - szczególną ostrożność, unikać wszelkiego działania, które mogłoby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku ruchu drogowego, ruch ten utrudnić albo w związku z ruchem zakłócić spokój lub porządek publiczny oraz narazić kogokolwiek na szkodę. Zgodnie z tym przepisem przez działanie rozumie się również zaniechanie. Ustawa wymaga zachowania szczególnej ostrożności między innymi w przypadku określonym w art. 25 ustawy Prawo o ruchu drogowym. Stosownie do tego przepisu kierujący pojazdem, a więc także rowerzysta, zbliżając się do skrzyżowania, jest obowiązany zachować szczególną ostrożność.

Zgodnie z art. 14 pkt 1 lit. a ustawy Prawo o ruchu drogowym zabrania się wchodzenia na jezdnię bezpośrednio przed jadący pojazd, w tym również na przejściu dla pieszych. Regulacja ta odnosi się do pieszych uczestników ruchu. Zdaniem Sądu, w braku stosownej regulacji odnośnie rowerzystów, należy uznać per analogia, iż na podstawie tego przepisu także rowerzysta nie jest uprawniony do wjeżdżania na przejazd dla rowerzystów bezpośrednio przed jadący pojazd. Regułę tę należy stosować do rowerzystów tym bardziej, że poruszają się oni zwykle z większą prędkością niż piesi – i przez to ich nieostrożne wtargnięcie na jezdnię bezpośrednio przed jadący pojazd stwarza jeszcze większe zagrożenie dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Podkreślić należy, że przez zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym rozumie się zarówno reguły zawarte w przepisach określających porządek poruszania się na szlakach komunikacyjnych i zachowanie się w typowych dla ruchu sytuacjach lub wyrażone przez przyjęte oznakowanie, oświetlenie i sygnalizację, jak i reguły nieskodyfikowane w sposób szczegółowy, a wynikające z wyżej wymienionych przepisów oraz istoty bezpieczeństwa w ruchu, które muszą znaleźć zastosowanie wszędzie tam, gdzie nie ma sprecyzowanego przepisu (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 1975 roku, sygn. akt V KZP 2/74). Podstawową zasadą w ruchu drogowym jest obowiązek uczestnika ruchu i innej osoby znajdującej się na drodze zachowania ostrożności albo - gdy ustawa tego wymaga - szczególnej ostrożności, unikania wszelkiego działania, które mogłoby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku ruchu drogowego, ruch ten utrudnić albo w związku z ruchem zakłócić spokój lub porządek publiczny oraz narazić kogokolwiek na szkodę.

Zachowanie należytej ostrożności oznacza natomiast ostrożność wymaganą w danej sytuacji. Oznacza to, że każdy uczestnik ruchu drogowego jest obowiązany do zachowania ostrożności, czyli do postępowania uważnego, przeczernego oraz stosowania się do sytuacji istniejącej na drodze. W niektórych sytuacjach ustawa wymaga jednak od uczestnika ruchu drogowego ostrożności szczególnej, a więc większej niż zwykle wymagana. Taka szczególna ostrożność to ostrożność polegająca na zwiększeniu uwagi i dostosowaniu zachowania uczestników ruchu do warunków i sytuacji zmieniających się na drodze w stopniu umożliwiającym odpowiednio szybkie reagowanie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 2003 roku, sygn. akt III KK 61/03). Kierowca ma obowiązek nie tylko prowadzić pojazd zgodnie z obowiązującymi nakazami i zakazami, lecz winien on także prowadzić pojazd w sposób rozważny i ostrożny. Oznacza to, że kierujący pojazdem winien zachować bezpieczną szybkość, czyli dostosować ją do konkretnych warunków drogowych, między innymi do natężenia ruchu, warunków atmosferycznych, widoczności, nawierzchni i predyspozycji kierowcy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 1983 roku, sygn. akt IV 113/83). Spowodowanie zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu oznacza takie zakłócenie w ruchu, które może doprowadzić do kolizji na drodze, czyli zagrożenia sytuacyjnego.

Ustalenia faktyczne poczynione w sprawie niniejszej pozwalają na stwierdzenie, że Ł. F. w dniu 20 maja 2013 r. około godziny 14.55 poruszał się rowerem górskim marki J. (...). Jechał ścieżką rowerową biegnącą wzdłuż ulicy (...) jadąc od strony Placu (...) w kierunku Centrum. Rowerzysta, mając zielone światło, wjechał na przejazd dla rowerzystów

przecinający ulicę (...). Ł. F. nie zachował szczególnej ostrożności i uderzył w lewy tylny bok, stojącego na przejeździe dla rowerzystów, samochodu V..

W kontekście powyższych rozważań, Sąd ocenił, że w świetle całokształtu materiału dowodowego ujawnionego na rozprawie głównej istnieją podstawy do uznania, iż Ł. F. jest winny popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego znamiona wykroczenia określonego w art. 86 § 1 kw. Sąd stanął bowiem na stanowisku, że okoliczności popełnienia czynu przez obwinionego Ł. F. i jego wina w świetle zgromadzonego materiału dowodowego nie budzą żadnych wątpliwości.

Sąd stanął na stanowisku, że w niniejszej sprawie doszło do kolizji na skutek naruszenia przez obwinionego zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym i niezachowania przez niego należytej ostrożności wymaganej w danych okolicznościach. Obwiniony kierując rowerem na drodze dla rowerów nie zmniejszył prędkości jazdy widząc stojący przed przejściem dla pieszych samochód, przez co uderzył w ten samochód. W ocenie Sądu, obwiniony przejeżdżając przez ulicę (...) nie zachował ostrożności wymaganej w danej sytuacji, a jego zachowanie polegające na zaniechaniu hamowania było nierozważnym i nieadekwatnym do zaistniałej sytuacji. Nadto, zachowanie Ł. F. cechowało się niewystarczającym rozeznaniem odległości od samochodu V.. Obwiniony przejeżdżając przez ulicę (...) powinien był zwiększyć uwagę i dostosować swoje zachowanie do warunków i sytuacji na drodze, w stopniu umożliwiającym odpowiednio szybkie reagowanie. Sąd stanął na stanowisku, że niewątpliwie istnieje związek przyczynowy pomiędzy stwierdzonym naruszeniem przepisów prawa przez Ł. F. a przedmiotową kolizją drogową.

W ocenie Sądu, warte podkreślenia jest, że obwiniony jadący przeciw z niedużą prędkością, w zdecydowanie dobrych warunkach drogowych, był w stanie albo rower zatrzymać przed przeszkodą, albo też ją ominąć w taki sposób, by nie doprowadzić do zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Jednakże, obwiniony nie rozeznawał sytuacji i nie obserwował jezdni z taką starannością, jak to jest wymagane w każdej sytuacji i z tego właśnie powodu uderzył w samochód kierowany przez I. K..

Kwestia odpowiedzialności karnej oraz naruszenia przepisów o ruchu drogowym przez pokrzywdzonego I. K. jest przedmiotem odrębnego postępowania karnego. Zważyć należy, iż nawet przyjęcie, że pokrzywdzony popełnił błąd podczas przejeżdżania przez przejazd dla rowerzystów nie zwalnia Ł. F. od odpowiedzialności za wykroczenie z art. 86 § 1 kw. Nadal miał on bowiem obowiązek zachowania szczególnej ostrożności. Zdaniem Sądu, samochód V., stojący na przejeździe dla rowerzystów, musiał być widoczny z dużej odległości. Ł. F. powinien był zobaczyć ten pojazd odpowiednio wcześniej i rozpocząć hamowanie.

Mając powyższe względy na uwadze Sąd uznał, że obwiniony Ł. F. jest winny popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego znamiona wykroczenia określonego w art. 86 § 1 k.k. W ocenie Sądu, wymierzona obwinionemu kara grzywny w wysokości określonej w wyroku jest karą adekwatną do stopnia winy i szkodliwości społecznej czynu i obwiniony, który pracuje zarobkowo może tę karę uiścić, chociażby po jej rozłożeniu na raty.

Sąd na zasadzie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpw, art. 624 § 1 kpw w zw. z art. 119 kpw zasądził od obwinionego Ł. F. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1201,05 złotych tytułem kosztów sądowych, z czego 1051,05 zł to koszt uzyskania opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego, 100 złotych to zryczałtowane wydatki Skarbu Państwa, a 50 złotych stanowi opłata obliczona w stosunku do orzeczonej grzywny na podstawie ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych. W pozostałej części Sąd zwolnił obwinionego Ł. F. od ponoszenia kosztów sądowych, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa uznając, iż ich poniesienie w pełnej wysokości stanowiłoby zbyt duże obciążenie dla obwinionego.